

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobkyně: **nezl. P. A. N.**, narozená X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,

zastoupena advokátkou Mgr. Kateřinou Šimonovou,
se sídlem Žižkova tř. 1914, České Budějovice,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2022, č. j. MV-82521-4/SO-2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 8. 3. 2022, č. j. OAM 02797-6/TP-2021. Ministerstvo tímto rozhodnutím zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s odůvodněním, že žádost nepodala ve lhůtě stanovené v § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
2. Žalobkyně připustila, že dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byl její otec povinen podat za ni žádost o udělení povolení k trvalému pobytu nejpozději do 60 dnů ode dne jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

narození, tj. do 9. 2. 2021. Toto však bohužel otec neučinil, když žádost o povolení k trvalému pobytu podal dne 17. 2. 2021, tj. o pouhých 8 dní později oproti lhůtě stanovené v § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však zdůraznila, že k opožděnému podání žádosti došlo z důvodů na vůli jejího otce nezávislých. Otec žalobkyně pochopitelně začal po jejím narození a kompletaci všech potřebných dokladů (zejména rodného listu a cestovního dokladu) činit kroky k podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu. Bohužel však v předmětném období, tj. od prosince 2020 do února 2021, vrcholila v České republice pandemie onemocnění COVID-19, přičemž na základě usnesení Vlády České republiky č. 1379 ze dne 23. 12. 2020 o přijetí krizového opatření (dále jen „krizové opatření“) dokonce došlo k omezení rozsahu úředních hodin všech orgánů veřejné moci a správních orgánů, a to na pouhé dva dny v týdnu v rozsahu pěti hodin v daném dni. Z tohoto důvodu tak nebylo možné se v průběhu prosince 2020 až února 2021 dostavit k podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu bez předchozího objednání. Vzhledem k tomu, že v daném období také došlo k výraznému omezení úředních hodin, což mělo pochopitelně za následek i podstatně menší počet odbavených klientů, rovněž se značným způsobem prodloužily objednací lhůty k podávání žádostí. Z tohoto důvodu umožnil rezervační systém otci žalobkyně objednání k podání žádosti až na termín 17. 2. 2021 (objednání na dřívější termín nebylo z kapacitních důvodů možné). V dané věci je tudíž zcela zřejmé, že otec žalobkyně nepodal žádost o udělení povolení k trvalému pobytu ve lhůtě dle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť mu v tom bránily objektivní (na jeho vůli nezávislé) překážky.

3. Žalobkyně uvedla, že ačkoli shora uvedené skutečnosti podrobně popsala v řízení před ministerstvem i v odvolání, ministerstvo ani žalovaná se těmito jejími tvrzeními podrobněji nezabývaly. Žalovaná sice odkázala na webové stránky ministerstva, z nichž vyplývalo, že otec žalobkyně měl možnost dostavit se na pracoviště správního orgánu v Českých Budějovicích bez předchozího objednání. V dané věci však žalovaná vůbec nevzala v úvahu krizové opatření, v jehož důsledku došlo k omezení rozsahu úředních hodin (na pouhé dva dny v týdnu v rozsahu pěti hodin v každém dni) a s tím související povinnost klientů se k podávání žádostí předem objednat. Žalovaná totiž při vydání rozhodnutí vycházela z textu, který byl na webových stránkách správního orgánu v Českých Budějovicích uveden ke dni vydání rozhodnutí žalované, tj. k 26. 5. 2022, a tudíž žádným způsobem nerefletoval mimořádnou situaci, která na území ČR panovala v průběhu vrcholící pandemie onemocnění COVID-19. Pro úplnost žalobkyně dodává, že z pozice účastníka řízení neměla na rozdíl od orgánu prvního stupně, resp. žalované objektivně možnost sama obstarat zpětně jakékoli podklady o fungování pracoviště správního orgánu v Českých Budějovicích v období prosince 2020 až února 2021. V tomto kontextu je tak argumentace žalované o neunesení důkazního břemene žalobkyně zcela nesprávná.
4. Žalobkyně shrnula, že nouzový stav vyhlášený s ohledem na pandemii onemocnění COVID-19 ve spojení s přijatým krizovým opatřením je okolností předvídanou v § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, která umožňuje podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu po lhůtě stanovené v § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pro úplnost žalobkyně dodává, že žádost byla podána o pouhých 8 dní později oproti lhůtě stanovené v § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ze strany otce žalobkyně se tedy nejednalo o zjevné zneužívání práva, kdy by úmyslně či z nedbalosti rezignoval na povinnosti uložené zákonem o pobytu cizinců, avšak o objektivní překážky, které mu nezávisle na jeho vůli bránily ve včasném podání žádosti.

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zcela odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.

III. Obsah správního spisu

6. Žalobkyně podala dne 17. 2. 2021 ministerstvu, odboru azylové a migrační politiky jako správnímu orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
7. Ministerstvo rozhodnutím (usnesením) ze dne 8. 3. 2022 řízení o její žádosti zastavilo. V odůvodnění uvedlo, že žádost byla podána až dne 17. 2. 2021, tedy po 68 dnech. Lhůta pro podání žádosti dle § 88 odst. 3 ve spojení s § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (60 dnů od narození) nebyla splněna. Důvody pro pozdní podání žádosti nebyly do žádosti doloženy. Až dne 26. 7. 2021 bylo k žádosti doloženo sdělení, ve kterém zákonní zástupci uvádějí důvody, které bránily podání žádosti v zákonné lhůtě. Ministerstvo dospělo k závěru, že uvedené důvody nejsou objektivní překážkou na straně zákonných zástupců žalobkyně, kteří uvedli, že doklady žalobkyně (rodný list a cestovní doklad) byly vyhotoveny až před koncem zákonné lhůty pro podání žádosti a nejbližší možný termín pro podání žádosti byl 17. 2. 2021. V takovém případě dle § 88 odst. 4

zákona o pobytu cizinců měli zákonní zástupci neprodleně oznámit důvody, které bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě. Zákonní zástupci však důvody ministerstvu neprodleně neoznámili, důvody pozdního podání žádosti doložili až 26. 7. 2021. Ministerstvo uvedlo, že nelze zpětně ověřit otevírací dobu pracoviště správního orgánu v Českých Budějovicích a elektronickou aplikaci generující objednávací termíny. Dále uvedlo, že rodný list žalobkyně byl vystaven dne 21. 12. 2020 a cestovní doklad dne 11. 1. 2021, z čehož vyplývá, že zákonní zástupci měli dostatek času na podání žádosti. Ministerstvo dále podotklo, že zákonní zástupci mohli podat žádost již po narození nezletilé žalobkyně, tedy i bez rodného listu a cestovního dokladu, což ani jeden z nich neučinil.

8. Proti rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla jako nedůvodné. Žalovaná uvedla, že důvody nezávislé na vůli cizince promíjející opožděnost podání žádosti je cizinec povinen neprodleně oznámit ministerstvu dle citovaného § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žádné takové důvody, které bránily v podání žádosti žalobkyně ve stanovené lhůtě, však nebyly oznámeny. Podání žádosti je však ten nejzazší okamžik, který lze považovat za neprodlené oznámení důvodů, které žalobkyni zabránily podat žádost ve lhůtě 60 dnů od jejího narození. Žalobkyně důvody pozdního podání uvedla až v podání ze dne 26. 7. 2021, tedy 5 měsíců po podání žádosti. Žalovaná dále odkázala na Stanovisko ministerstva k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu, podle kterého v případě lhůt stanovených zákonem nebo na základě zákona k učinění úkonu vůči správnímu orgánu může být trvání nouzového stavu v řadě případů důvodem pro prominutí zmeškání úkonu (§ 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Nouzový stav, respektive krizová opatření nařízená v souvislosti s nouzovým stavem, která mohou omezit možnost učinit úkon v požadované lhůtě z důvodu omezeného pohybu osob, mají povahu závažných důvodů, které nastaly bez zavinění účastníka řízení ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu. Nicméně v tomto stanovisku se jednoznačně praví, že cizinec je povinen v tomto případě požádat o prominutí zmeškání úkonu a je na cizinci, aby svou žádost řádně odůvodnil. Žalobkyně nepožádala o prominutí zmeškání úkonu, o které by však musela požádat ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy odpadla překážka, která jí bránila úkon učinit (ustanovení § 41 odst. 2 správního řádu). Konečně žalovaná odkázala na webové stránky ministerstva, z nichž

vyplývá, že cizinci je dána možnost dostavit se na pracoviště bez předchozího objednání, osoby dostavující se za účelem úředních jednání na pracoviště správního orgánu prvního stupně jsou odbavováni podle pořadí, v jakém se na pracoviště dostaví. Z toho jednoznačně vyplývá, že kterýkoliv ze zákonných zástupců žalobkyně se mohl kdykoliv dostavit na uvedené pracoviště, aby vyřešil tak podstatnou věc, jako povolení k pobytu pro jejich dítě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Návrh na výslech ředitele Oddělení pobytu cizinců, Pracoviště České Budějovice, soud pro neúčelnost neprovedl, jelikož otázka, jaké konkrétní podmínky panovaly v rozhodném období na příslušném pracovišti, není z níže uvedených důvodů pro posouzení věci podstatná.
10. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.
11. Podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.
12. Podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že doba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.
13. Podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.
14. Žalobkyně staví svou žalobu na tvrzení, že nouzový stav a s ním spojené komplikace (pozdní obdržení dokladů, nemožnost dřívějšího objednání k podání žádosti v důsledku omezených úředních hodin) je nutné pokládat za okolnosti na její vůli nezávislé ve smyslu § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. I kdyby však soud této argumentaci zcela přisvědčil, přesto by nemohl žalobě vyhovět. Žalobkyně (resp. její zákonní zástupci) totiž nesplnili podmínku stanovenou v § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců – neoznámili důvody, které jim brání podat žádost včas neprodleně, ale učinili tak až cca 5 měsíců po podání žádosti. Žalovaná

uvedla, že „podání žádosti je však ten nejzazší okamžik, který lze považovat za neprodlené oznámení důvodů, které žalobkyni zabránily podat žádost ve lhůtě 60 dnů od jejího narození“, přičemž soud se s tímto výkladem ztotožňuje, jelikož v okamžiku, kdy cizinec žádost skutečně podá, již z povahy věci neexistuje překážka bránící podání žádosti ani bránící uvedení důvodů pro případné pozdní podání. Žalobkyně tedy nesplnila podmínky § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a lhůtu pro podání žádosti tak nebylo možné považovat v jejím případě za *ex lege* prodlouženou. Zároveň soud dodává, že žalobkyně měla v projednávané věci rovněž možnost postupovat dle § 41 správního řádu a společně se žádostí požádat o prominutí zmeškání úkonu – to však žalobkyně neučinila, jelikož žádost dle § 41 správního řádu vůbec nepodala. Soud zde připomíná, že dle Stanoviska ministerstva k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu vyhlášený nouzový stav sice mohl být považován za důvod pro prominutí zmeškání lhůty, správní orgány ovšem i přesto byly povinny individuálně posuzovat jednotlivé případy. Zmeškání lhůt se tedy nepromítalo automaticky, ale pouze po individuálním posouzení, a tedy za podmínek příslušných předpisů, zejména § 41 správního řádu. Jelikož žalobkyně se o důvodech, které jí bránily podat žádost v zákonné lhůtě, poprvé zmínila až v podání ze dne 26. 7. 2021, tedy bezmála půl roku po podání žádosti, je nepochybné, že tak učinila opožděně a sama se tak připravila o možnost zachovat zmeškanou lhůtu.

15. Soud tak shrnuje, že žalobkyně svou argumentaci o existenci na její vůli nezávislých důvodů bránících včasnému podání žádosti uplatnila opožděně a správní orgány tak postupovaly správně, pokud dospěly k závěru, že lhůta pro podání žádosti dle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla zachována.
16. Z výše uvedeného důvodu již není zapotřebí podrobněji se zabývat tím, zda v případě žalobkyně důvody na její vůli nezávislé, které bránily včasnému podání žádosti, existovaly, či nikoliv. Pouze ve stručnosti soud uvádí, že souhlasí se správními orgány v tom, že žalobkyně nemusela s podáním žádosti vyčkávat na obdržení všech dokladů, ale mohla ji podat i bez nich s tím, že by tyto doklady doplnila následně. Rovněž soud dodává, že žalobkyně nijak nevysvětluje, proč nebylo za nastalé situace možné např. podat žádost poštou (obdobně srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2022, č. j. 43 A 73/2021-49, bod 24) Žalobkyni lze přisvědčit pouze potud,

že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého období pochází citace z webových stránek ministerstva – tato otázka však ze shora uvedených důvodů není pro posouzení věci rozhodující.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu